

[C. F. Sørensen.]

De, der husker Forhandlingerne i 1924 — jeg havde den Ære ogsaa dengang at staa paa denne Plads som mit Partis Ordfører i Sagen —, vil mindes, at der baade paa Rigsdagen og ude i Pressen blev gjort alvorlige Indvendinger fra Restauratørstandens Side mod Bevillinger paa Aaremaal, idet man hævdede, at der ikke var mange Restauratører og Hotelejere, som turde sætte Penge i disse Foretagender, hvis de et kort Aaremaal efter kunde risikere ikke at faa deres Bevilling fornyet. Myndighederne hævdede som deres Opfattelse, at alle, der drev en sømmelig og hæderlig Forretning, ganske naturligt vilde faa deres Bevilling fornyet, og det har de Aar, der er gaaet, siden Loven af 1924 traadte i Kraft, til fulde vist.

Vi har altsaa nu levet under Beværterloven af 1924 i 15 Aar, og det har vist sig, at der gennem dette Aaremaal er foregaaet en mægtig Udvikling til det bedre i Restaurationslivet i vort Land, ja, paa alle Spiritusforbrugets Omraader, en Udvikling bort fra mindre gode Beværtninger, bort fra Kælderbeværtninger, som har været til saa stor Ulykke for mange Mennesker.

Naar man ser Tallene for 1924, 179 Kælderbeværtninger i Københavns Kommune mod 139 i 1939, altsaa paa 15 Aar en Nedgang af 40 Kælderbeværtninger i en saa stor By som København, vil mange maaske sige, at det er et grumme ringe Antal, Myndighederne har faaet Bugt med i denne Periode. Jeg minder imidlertid om, at for 15 Aar siden var mange af dem, der havde disse Beværtninger, ret unge Folk, og man kan ikke fratage en Mand, som driver en ordentlig og sømmelig Forretning, hans Borgerskab. Det falder bort ved Ejerskifte, altsaa ved Dødsfald, eller hvis det Lokale, hvor Beværtningen drives, ikke længere opfylder de Krav, som Politiet og Sundhedsautoriteterne stiller. Det er derfor min Opfattelse, at Nedgangen i Antallet af Kælderbeværtninger i de kommende 15 Aar vil blive endog meget betydeligt større end i de 15 Aar, der er gaaet, saaledes at de daarligste Forretninger, som bliver drevet i elendige Kælderlokaler, inden mange Aar vil høre Fortiden til.

Bevillingernes Antal har i Forhandlingerne baade i Alkoholkommissionen og i det høje Folketing spillet en stor Rolle. Efter Loven af 1924 maatte der ikke være mere end 1 Bevilling for hver 450 Indbyggere i Kommunen; men det skal siges til Ære for Kommunernes Bestræbelser baade for at holde Ro og Orden inden for deres

Omraade og for at forsøge gennem et mindre Antal Beværtninger at højne Beværterindustrien, at Maksimumstallet meget faa Steder er opretholdt. I Københavns Kommune er der saaledes 1 Bevilling for hver 563 Indbyggere, adskillige Kommuner har et Indbyggerantal paa mellem 600 og 800 for hver Bevilling, ja, 2 Købstadkommuner her i Landet har endog et Indbyggerantal paa 1 000 for hver Bevilling. I det Forslag, Landstinget nu har til Behandling, foreslaas i § 13 Indbyggerantallet pr. Bevilling forhøjet fra 450 til 550 for Kommuner med et Indbyggerantal over 10 000, medens Maksimum for Kommuner med under 10 000 Indbyggere bliver en Bevilling for hver 450 Indbyggere.

Til Bedømmelse af Befolkningens Stilling over for Spiritusforbruget gennem en Række af Aar kan nogle Tal formentlig have sin Interesse. Jeg tror, at naar man skal behandle et saa stort Spørgsmaal som Beværter- og Gæstgiverspørgsmaalet samt Handel med stærke Drikke, saa har det sin Interesse ved den sjældne Lejlighed, hvor offentlige Myndigheder paa denne Maade faar Adgang til at beskæftige sig dermed, at faa slaaet visse Tal fast. Jeg har derfor beskæftiget mig lidt med den Statistik, som er for Haanden, og det viser sig da, at det samlede aarlige Forbrug af Alkohol, omregnet til Liter paa 100 pCt. pr. Indbygger, i Aarene 1901—05 var 8,28 l, i 1913 var dalet til 7,40 l, i 1917 til 3,35 og i 1918 til 1,65. Aarsagerne til dette lave Alkoholforbrug i 1918 kender vi jo alle sammen; det var Verdenskrigens Virkninger, Restriktioner, tidlig Lukkethed o. s. v. Det har da ogsaa vist sig, at Forbruget gradvis er steget fra i 1919 at være 2,52 til i 1937 at være 2,53; gennem disse 18 Aar er Spiritusforbruget af 100 pCt.s Styrke pr. Indbygger altsaa steget fra 2,52 l til 2,53 l. Naar vi ser det i Forbindelse med Spiritusforbruget i 1901—05, der var 8,28 l pr. Indbygger, vil vi se, at der her har fundet en overordentlig glædelig Udvikling Sted i den rigtige Retning.

Det samme ser man, naar man undersøger en Række andre Tal, f. Eks. Tallene paa Dødsfald paa Grund af Alkoholmisbrug. I Aarene før 1916 døde der 150 à 200 Personer aarlig paa Grund af overdreven Nydelse af Spiritus; nu dør der kun ca. 30 Personer aarlig af samme Grund. I Aarene før 1914 var der ca. 700 Tilfælde aarlig af Delirium tremens; nu er der 20—30 Tilfælde aarligt. Jeg ved fra min Virksomhed som Hospitalsmand i Københavns Kommune, at naar der en enkelt Gang kommer